

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D. v právní věci **žalobce: V. S.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem v Praze 4, ul. Na Zlatnici č. p. 301/2, PSČ 147 00, proti **žalovanému: Magistrátu města Mostu**, se sídlem v Mostě, ul. Radniční č. p. 1/2, PSČ 434 01, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného,

t a k t o :

- I. Žaloba se **z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce u zdejšího soudu v zákonem stanovené lhůtě podal prostřednictvím svého právního zástupce žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného Magistrátu města Mostu, kterou se domáhal, aby soud rozsudkem vyslovil, že *žalovanému se ukládá povinnost vydat rozhodnutí v řízení vedeném pod sp. zn. OCČ-Př/077844/2900/2014/TV ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku*. Současně se žalobce domáhal, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

V žalobě uvedl, že žalovaný Magistrát města Mostu zahájil vůči žalobci řízení o přestupku, a to doručením příkazu ze dne 3. 10. 2014, č. j. MmM/124130/2014/OSČ-P/TV, sp. zn. OSČ-Př/077844/2900/2014/TV, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Proti tomuto příkazu podal žalobce dne 29. 10. 2014 prostřednictvím své tehdejší zmocněnkyně odpor, přičemž žalovaný

podání odporu nerozporuje. Dle žalobce byl žalovaný následně povinen do 60 dnů vydat rozhodnutí, což však neučinil, a proto je nečinný. Žalobce se totiž u žalovaného písemně informoval na stav předmětného správního řízení, k čemuž mu žalovaný sdělil, že podání odporu trpělo vadou, a to absencí podpisu na plné moci pro tehdejší zmocněnkyni žalobce. Pokud ovšem odpor trpěl vadou, tak žalovaný měl žalobce vyzvat v intencích ust. § 37 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), k odstranění zjištěných vad, jak plyne z judikatury správních soudů, přičemž žalobce v tomto směru výslovně zmínil rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2011, č. j. 4As27/2011 – 37, z něhož mj. plyne, že výzvu k odstranění vad je třeba zasílat zmocněnci a také i přímo účastníkovi řízení. Závěrem žalobce podotkl, že před podáním žaloby vyčerpal prostředek ochrany proti nečinnosti, neboť dne 12. 11. 2015 podal „Žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti úřadu“ k nadřízenému orgánu žalovaného, tj. Krajskému úřadu Ústeckého kraje, ovšem, tento správní orgán se k dotyčné žádosti dosud nevyjádřil.

Žalovaný k výzvě soudu předložil příslušný spisový materiál spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí, neboť ji shledává nedůvodnou a šikanózní.

K věci žalovaný uvedl, že dne 3. 10. 2014 skutečně vydal výše citovaný příkaz o uložení pokuty ve věci přestupku, vůči kterému dne 30. 10. 2014 obdržel odpor podaný K. Z., kdy přílohou odporu byla plná moc, která ovšem nebyla řádně podepsána žalobcem jakožto zmocnitelem. Vzhledem k tomu, že podatelem odporu byla K. Z., tak žalovaný v souladu s ust. § 37 odst. 3 správního řádu výzvou ze dne 3. 11. 2014 vyzval tuto podatelku k odstranění vad odporu. Třebaže podatelka odporu si výzvu k odstranění vad vyzvedla osobně dne 14. 11. 2014, tak tato výzva zůstala bez odezvy a podpis na plné moci nebyl v dané lhůtě doplněn. Vzhledem k tomu, že odpor proti příkazu byl podán osobou neoprávněnou, tak příkaz nabyl právní moci dne 1. 11. 2014. Závěrem žalovaný podotkl, že ze spisového materiálu vyplývá, že nebyl nečinný a postupoval v souladu se zákonem.

V následném podání ze dne 23. 11. 2016 žalovaný soudu sdělil, že v daném přestupkovém řízení byla povolena obnova řízení a následně bylo přestupkové řízení dle ust. § 76 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), z důvodů uvedených v ust. § 20 odst. 1 téhož zákona zastaveno, neboť odpovědnost za předmětný přestupek zanikla, jelikož od doby spáchání přestupku uplynula doba jednoho roku a přestupek již nelze projednat.

Přípisem ze dne 23. 11. 2016 soud vyzval právního zástupce žalobce ke sdělení, zda na podané žalobě nadále trvá s ohledem na stav dotyčného přestupkového řízení, ovšem výzva soudu zůstala ze strany žalobce bez odezvy.

O žalobě pak soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), rozhodl bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a právní zástupce žalobce nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovým projednáním věci, a proto se má za to, že souhlas udělil, když byl o uvedeném následku ve výzvě soudu výslovně poučen.

Žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu ve smyslu ust. § 79 odst. 1 s. ř. s. se po bezvýsledném vyčerpání prostředků k nápravě nečinnosti ve správním řízení lze domáhat, aby v případě nečinnosti správního orgánu soud uložil příslušnému nečinnému správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Žalovaným je

podle odst. 2 téhož ustanovení ten správní orgán, jenž má podle žalobního tvrzení povinnost rozhodnutí vydat. Podle ust. § 81 odst. 1 s. ř. s. soud o této žalobě rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.

Z právě uvedeného vyplývá, že v tomto řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé dílu druhého s. ř. s. se nelze domáhat uložení povinnosti vydat jakékoliv rozhodnutí či osvědčení, nýbrž jen těch rozhodnutí a osvědčení, která lze považovat za správní akty jako výsledky činnosti správních orgánů při výkonu veřejné správy. Zcela základním předpokladem pro uložení povinnosti správního orgánu vydat rozhodnutí či osvědčení je tedy skutečnost, že správní orgán je nečinný při vydání takových rozhodnutí nebo osvědčení ve smyslu ust. § 65 a násl. s. ř. s. tj. musí se jednat o materiální správní akt, kterým se zakládá, mění či závazným způsobem určuje veřejné subjektivní právo či povinnost, popř. jiným způsobem se zasahuje do právní sféry účastníka správního řízení. Dále je třeba mít na paměti, že v řízení o žalobě proti nečinnosti správního orgánu je soud oprávněn zkoumat pouze to, zda v příslušné věci samé došlo ve stanovené lhůtě k vydání rozhodnutí nebo jestli vůbec takové rozhodnutí mělo být na žádost žalobce vydáno. To jinými slovy znamená, že soud není oprávněn posuzovat formální náležitosti již vydaných rozhodnutí a rovněž je vyloučeno, aby soud posuzoval, zdali měl správní orgán svým rozhodnutím či osvědčením žalobci vyhovět.

V této souvislosti soud podotýká, že v daném případě neshledal, že by žalobce nebyl aktivně legitimován k podání žaloby, a to s ohledem na skutkové a právní okolnosti případu. Rovněž tak soud neshledal naplnění podmínek, aby soud předmětnou žalobu z jiných důvodů odmítl, popř. řízení o ní zastavil. V daném případě žalobce bezvýsledně vyčerpal prostředek ochrany proti nečinnosti, neboť dne 12. 11. 2015 podal „Žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti úřadu“ ke Krajskému úřadu Ústeckého kraje, jak prokazatelně vyplývá ze správního spisu, přičemž uplatněným prostředkem ochrany proti nečinnosti se ke dni podání žaloby nedomohl nápravy.

Na tomto místě soud předesílá, že po vyhodnocení skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, když u žalovaného neshledal nepřipustnou nečinnost k datu vydání tohoto rozsudku.

V daném případě mezi účastníky nebylo žádného sporu ohledně skutkových okolností daného případu, které jsou ostatně náležitě zachyceny ve správním spise, které byly soudu předloženy žalovaným. Soud tak vycházel ze skutečnosti, že žalovaný Magistrát města Mostu zahájil vůči žalobci řízení o přestupku, a to doručením příkazu ze dne 3. 10. 2014, č. j. MmM/124130/2014/OSČ-P/TV, sp. zn. OSČ-Př/077844/2900/2014/TV, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Proti tomuto příkazu podal žalobce dne 29. 10. 2014 prostřednictvím své tehdejší zmocněnkyně K. Z. odpor, který žalovaný obdržel následující den 30. 10. 2014. Přílohou odporu byla plná moc, která ovšem nebyla řádně podepsána žalobcem jakožto zmocnitelem. Vzhledem k tomu, že podatelem odporu byla K. Z., tak žalovaný ve smyslu ust. § 37 odst. 3 správního řádu výzvou ze dne 3. 11. 2014 vyzval tuto podatelku k odstranění vad odporu. Třebaže podatelka odporu si výzvu k odstranění vad vyzvedla osobně dne 14. 11. 2014, tak tato výzva zůstala bez odezvy a podpis na plné moci nebyl v dané lhůtě doplněn. Za tohoto skutkového a právního stavu žalovaný prvotně dospěl k závěru, že odpor proti příkazu byl podán osobou neoprávněnou, a proto příkaz nabyl právní moci dne 1. 11. 2014. Dále

z předloženého spisového materiálu vyplývá, že posléze v daném přestupkovém řízení byla žalovaným pravomocně povolena obnova řízení, a to jeho rozhodnutím ze dne 24. 10. 2016, č. j. MmM/118244/2016/OSČ-P/TV, a následně bylo žalovaným přestupkové řízení vedené pod sp. zn. OCČ-Př/077844/2900/2014/TV dle ust. § 76 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích z důvodů uvedených v ust. § 20 odst. 1 téhož zákona usnesením ze dne 22. 11. 2016, č. j. MmM/129471/2016/OSČ-P/TV, pravomocně zastaveno, s odůvodněním, že odpovědnost za předmětný přestupek žalobce zanikla, jelikož od doby spáchání přestupku uplynula doba jednoho roku a přestupek již nelze projednat.

Z právě uvedeného vyplývá, že k datu vydání tohoto rozsudku žalovaný rozhodl, resp. vydal konečné rozhodnutí v řízení vedeném pod sp. zn. OCČ-Př/077844/2900/2014/TV, tak jak se v předmětném soudním řízení domáhal žalobce. Již výše přitom soud konstatoval, že ve smyslu ust. § 81 odst. 1 s. ř. s. soud o žalobě na ochranu před nečinností správního orgánu rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí. K datu vydání předmětného rozsudku tak žalovaný zjevně nebyl vůči žalobci nečinný, když již dne 22. 11. 2016 rozhodl s konečnou platností v přestupkovém řízení vedeném pod sp. zn. OCČ-Př/077844/2900/2014/TV. V daném případě přitom nelze nezmínit, že po upozornění soudu ze strany žalovaného soud výslovně přípisem ze dne 23. 11. 2016 soud vyzval ve snaze vést efektivní a hospodárné soudní řízení právního zástupce žalobce ke sdělení, zda na podané žalobě nadále trvá s ohledem na stav dotyčného přestupkového řízení. Výzva soudu ovšem zůstala ze strany žalobce bez odezvy, ačkoliv byla právnímu zástupci žalobce řádně doručena do jeho datové schránky dne 28. 11. 2016.

V důsledku procesní pasivity ze strany žalobce přes výslovné upozornění soudu v podobě výzvy ze dne 23. 11. 2016 na změnu skutkového stavu v předmětném soudním řízení tak soud byl nucen konstatovat, že u žalovaného k datu vydání předmětného rozsudku neshledal nepřípustnou nečinnost ve smyslu ust. § 79 odst. 1 s. ř. s., když žalovaný více než půl roku před rozhodnutím soudu rozhodl v dotyčném přestupkovém řízení, jak se u soudu domáhal žalobce. Proto soud z výše uvedených důvodů žalobu podle ust. § 81 odst. 3 s. ř. s. ve výroku ad I. rozsudku zamítl.

Shora uvedené závěry korespondují se závěry, které dovodil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 8. 2. 2017, č. j. 3 As 48/2016 – 19, který je dostupný na www.nssoud.cz.

Současně podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. soud ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl úspěch ve věci a žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval, přičemž mu ani žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 4. července 2017

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová